

honom», heter det i Ynglingasagan¹ om ÁsaÓðinn: ett slående uttryck för Nordbornas estetiska välbehag².

Att denna blick för den menskliga skönheten varit förenad med ett öppet sinne för naturens fågring, framgår ovedersägligen af många ställen i de norröna urkunderna. Det torde ej sakna sitt intresse att samla dem. I det följande vill jag söka framlägga de intyg man eger om de norröna folkens natursinne, d. v. s. natursympati, kärlek till naturen, förkärlek för en viss natur, motvilja för en annan etc. Först derefter vill jag öfvergå till en framställning af hvad Tyskarne kalla »die poetische Verwendung der Natur», hvilken senare kommer att utgöra det egentliga ämnet för min afhandling. För att den emellertid må kunna framstå i sin rätta belysning, har jag ansett det lämpligt att förutskicka denna inledning, hvilken snarare berör den norröna kulturhistorien än den norröna diktningen.

Den natursympati, som utmärkte Nordborna, spåras i sjelfva gudasagan, uti mythens verld. Det är ju så, att man ofta i denna kan se människans verld afspegla sig, kan förnimma, huru gudarne blifvit skapade efter människans beläte. Så äfven här. Gylfaginning har bevarat ett par gamla strofer³, som vittna härom. I dem antydes förkärlek för en viss nejd på indirekt sätt genom den motvilja, som en annan säges hafva injagat. Enligt sägnen blef Njord, den hatbeherskande Vanaguden, förmäld med

¹ Kap. 6 (Uppsalaupplagan): *Hann var svá fagr ok gøfugligr álitum, at qllum hló hugr við.*

² Jfr vidare Weinhold, *Altnordisches Leben*, s. 181—184, der det enkannerligen redogöres för Isländarnes smak i fråga om hår och skägg. Se äfven Wisén, *Om qvinnan i Nordens forntid* (*Nordisk tidskrift* för 1870, s. 247) och A. U. Bååth, *Männen i Nordens forntid* (i *Läsning för folket* 1886, s. 166 ff.), i hvilka båda uppsatser det framhålles, hurusom den blonda typen och den kraftiga gestalten företrädesvis ansågos fagra.

³ Kap. 23, þ. Jónssons upplaga.